

TRIBINA

PISMA

Lažne cijene u katalogima

Od malog trgovca prije nekoliko godina, tvrtka Pevec postala je uz Todoricev Konzum i Gucićev Getro jedan od malobrojnih hrvatskih konkurenata stranim marketima, supermarketima, hipermarketima i inima.

Izdaje tako tvrtka Pevec redovito i katalog sa cjenikom. I sve bi bilo u redu kad bi cjenik bio točan. Ne samo da je povremeno netočan, već redovito svaki broj ima neku »pogrešnu cijenu«.

Tako u katalogu od 2. do 15. veljače stoji doslovce: Lonac s poklopcem 25 l stoji 34 kune. I kad dolazim s katalogom u ruci kupiti taj lonac za ženine pekmeze, prodavačica mrtva-hladna kaže: »Znate, to je greška u katalogu«.

Tko da nas u Hrvatskoj zaštiti od takvih sramnih poteza? Pevec nudi nešto po jednoj cijeni u katalogu i da smo u Europi morao bi to i prodati po u katalogu navedenoj cijeni.

U svakom slučaju, lažnim cijenama privlače se posjetitelji, koji onda gledajući police i veliki izbor kupe ono što im možda i ne treba. A možda ne bi ni posjetili Pevecovu robnu kuću da nije bilo navedenog u katalogu. Privlači ih se lažnom cijenom. To se zove prijevara.

ZDENKO MARKOVIĆ
ZAGREB

Ne vole oni ni ljude niti pse

Kad god čujem ili pročitam da je nekoga napao pas, znam da će krenuti rasprava o zakonima, o tome da se ne provode, da bi ih trebalo pooštriti. Naravno da bi trebalo, jer dio se ljudi u nas očito neće ponašati civilizirano sve dok ih netko pošteno ne opali po džepu.

Vode li psa bez uzice, komunalni redar može vlasnicima u Zagrebu naplatiti sto kuna kazne. Agresivniji psi moraju imati i brnjicu. Kad bi se toga propisa pridržavalo, Zagreb bi se za čas obogatio: u njemu mnogi vlasnici pasa rade što hoće. O tome da im ne pada napamet počistiti iza svojih ljubimaca neću ni govoriti.

Nemam apsolutno ništa protiv pasa, dapače. U cijeloj su priči, zapravo, nedužni jedino - psi. Jadni oni u rukama vlasnika koji ih ne cijepu ili puštaju da pretrčavaju cestu. Njihovi vlasnici ne vole ni ljude niti pse, ali nažalost, ne postoji zakon koji bi im zabranio da kupuju kućne ljubimce. A i da postoji, ne znam tko bi ga provodio.

VERICA PAUKOVIĆ
RIJEKA

STAJALIŠTA

Glas nezadovoljnih se rijetko čuje

JASMIN MILIĆ

U ponedjeljak, 6. veljače, na prvome programu Hrvatskoga radija, u emisiji »Susret u dijalogu« razgovaralo se o vjerskim slobodama u Republici Hrvatskoj te o Ugovorima koje je Vlada potpisala s pojedinim vjerskim zajednicama.

Predstavnici nekih vjerskih zajednica potpisnika bili su u navedenoj emisiji. U razgovor je, putem telefonske veze, bio uključen i tajnik Komisije za odnose s vjerskim zajednicama Franjo Dubrović. Gosti su, dakako zadovoljni potpisanim ugovorima, isticali pozitivne aspekte pravnog položaja svojih vjerskih zajednica. Slušatelj navedene emisije mogao je steći dojam kako su sve vjerske zajednice potpisale ugovor s Vladom, osim Židovske.

No, to nije istina. Postoje, na žalost, u Republici Hrvatskoj vjerske zajednice s kojima Vlada nije potpisala ugovor, pa su stoga te vjerske zajednice neravnopravne pred zakonom u odnosu na vjerske zajednice koje su potpisnice ugovora. Zašto je ugovor vjerskim zajedni-

cama bitan? Iz jednostavnog razloga što upravo ugovor omogućuje provedbu Zakona o pravnom položaju vjerskih zajednica.

Primjerice, Zakon omogućuje konfesionalni školski vjeronauk, ali samo ga ugovor između Vlade i vjerske zajednice čini provedivim. (O tome sam pisao u *Vjesniku* 15. srpnja 2004., 19. siječnja 2005. te 8. veljače 2005.).

Na žalost, u navedenu emisiju nisu bili pozvani predstavnici onih vjerskih zajednica koje nisu uspjele sklopiti ugovor s Vladom, pa se tako nije mogao čuti glas onih vjerskih zajednica koje su nezadovoljne svojim pravnim statusom. Uključivši se u razgovor, Franjo Dubrović je govorio o kriterijima Vlade za potpisivanje ugovora s pojedinim vjerskim zajednicama. Istaknuo je da su kriteriji za potpisivanje ugovora da pojedina vjerska zajednica ili više vjerskih zajednica imaju više od 6000 vjernika te da su djelovale na

području Republike Hrvatske 6. travnja 1941. godine, odnosno da je vjerska zajednica »Povijesna vjerska zajednica europskoga kulturnoga kruga«. No, gospodin Dubrović nije objasnio da ti kriteriji ne stoje ni u Zakonu o pravnom položaju vjerskih zajednica, niti u ugovorima, već da su ti kriteriji usvojeni zaključkom Vlade od 23. prosinca 2004. godine, dakle nakon potpisivanja svih dosadašnjih ugovora s vjerskim

blike Hrvatske, isti bio na dnevnom redu Vlade. Inače su oštećene vjerske zajednice podnijele Ustavnom sudu zahtjev za ocjenu ustavnosti navedenoga zaključka.

Posebno iznenađuje izjava predstavnika jedne od manjih vjerskih zajednica, koji je u navedenoj emisiji govorio i u ime Udruge za vjersku slobodu, izjavivši da je problem to što pojedine vjerske zajednice od 10 vjernika žele imati ista prava kao i one od 5000 ili 15.000 vjernika. Također je izjavio da je problem što već u jednoj ulici imamo dvije crkve.

Nije mi poznata ni jedna vjerska zajednica od deset vjernika koja traži potpisivanje ugovora s Vladom. No, kad bi i postojala takva zajednica, zar se i za deset vjernika ne trebaju osigurati jednaka prava kao i za 5000 vjernika? I zašto je problem u jednoj ulici imati dvije, pa i više crkava?

U povodu Dana vjerske slobode, 30. siječnja 2006.

godine pojedine vjerske zajednice koje nisu uspjele potpisati ugovor s Vladom u Zagrebu su organizirale »okrugli stol« te su pozvale predstavnike drugih vjerskih zajednica, kao i gospodina Franju Dubrovića, da se otvoreno razgovara o toj problematici.

Na žalost, ni gospodin Dubrović, niti bilo tko od Vladinih dužnosnika nije bio prisutan na navedenom skupu. Iznenađuje da se predstavnik Komisije za odnose s vjerskim zajednicama, koja bi trebala pomoći vjerskim zajednicama u ostvarivanju njihovih ustavom zajamčenih prava, nije odazvao navedenom okruglom stolu na kojem su pojedine vjerske zajednice u javnost iznijele nezadovoljstvo Vladinim odnosom prema njima.

Komisija za odnose s vjerskim zajednicama ne bi trebala biti Komisija za odnose samo s pojedinim, već sa svim vjerskim zajednicama, pomažući svima na jednak način u ostvarivanju njihovih, Ustavom zajamčenih prava.

Autor je doktor znanosti, senior Protestantske reformirane kršćanske crkve u Hrvatskoj

Komisija za odnose s vjerskim zajednicama trebala bi pomagati svim vjerskim zajednicama na jednak način

zajednicama, od kojih pojedine nisu nikako ispunjavale navedene kriterije.

Također nije objasnio temeljem čega su doneseni navedeni kriteriji, kao niti činjenicu da isti zaključak nije objavljen ni u *Narodnim novinama*, niti je toga dana, sudeći po izvješću na službenoj web stranici Vlade Repu-

KARIKATURA

DINKO ŽIBRAT

Populacijska politika

MILJENKO JERNEIĆ

Problem depopulacije u Hrvatskoj ne može se riješiti palijativnim mjerama ili djelovanjem samo jednog ministarstva, onog obitelji, branitelja i međugeneracijske solidarnosti, nego sudjelovanjem svih resornih ministarstava. Depopulacija u Republici Hrvatskoj je kompleksan problem kojem treba prići studiozno, na multidisciplinarni način, jer je to ekonomski, sociološki, politološki, kulturnološki i povijesni fenomen.

Vlada bi prije svega trebala kroz zakon osigurati egzistencijalnu sigurnost obitelji- ma s više djece, uvesti stimulativne mjere kroz veći dječji doplat, duži rodiljni dopust, a ne ga još smanjivati na tri mjeseca za majke, što od nas traži Europska unija.

Kao dio pronatalitetne politike treba obavezno uključiti sva naša dobrostojeća poduzeća i korporacije u jedan takav populacijski projekt kroz materijalnu i financijsku pomoć obiteljima

s troje i više djece, osnovati financijski fond domovinske i iseljene Hrvatske kao dio programa za veći natalitet u Republici Hrvatskoj.

Svim majkama koje imaju četvero i više djece trebalo bi zakonom omogućiti da mogu, ako to žele, imati status odgajateljice, a to znači osiguranu plaću u rangu odgajateljice u vrtiću, sve do prava na mirovinu. Majke sa četvero i više djece mogle bi konzumirati to pravo

ako bi to htjele ili obavljati svoj dosadašnji posao.

Uvesti veći dječji doplat i dulji rodiljni dopust, a ne ga još smanjivati kako od nas traži EU

I Hrvati u inozemstvu morali bi osjetiti da se njihova jedina domovina Hrvatska brine za njihov povratak kući, ali isto tako i povratak njihove djece, kojoj također treba omogućiti povratak kroz školovanje, studiranje, zapošljavanje, pokretanje biznisa itd.

Tada nam neće biti potreban »uvoz stanovnika« (500.000) iz Srbije, Ukrajine i Albanije za očuvanje hrvatske populacije kao što nam predlažu neki »naši dragi dušebrižnici«.

Autor je publicist iz Zaboka.